

ПРЕДИСЛОВІЕ.

Было е врѣме, любезный читателю, че тебе единъ день са та завели на училището, дѣто учительтъ ти е далъ единъ букварь въ ржката и, както слѣдва, гай на прѣдъ ти е показалъ азбуката да учишь. Ты си си билъ главата надъ тѣзи азбука, но нищо не е излѣзвало: азбуката си е оставала азбука и букварьтъ ти са е садиралъ, а ти ни една букване си можалъ да запомнишь или си запомнялъ съ голѣмъ трудъ. Букварьтъ и азбуката до толкова сж ти омржзвали, щото космытъ ти сж нагржхвали, като погледнешъ само на него, а най много, кога е дохождало врѣме да отивашъ на училището. Най послѣ, подирь трымѣсечното ти ходѣніе въ училището ты си са пушалъ на различни хитрости за да са избавишь отъ училището: то си са прѣструвалъ болѣнъ, ту нарочно си закѣснявалъ, а най подирь може да си бѣгалъ отъ училището, като ти е было по пріятно да измѣрвашъ сокацытъ и да бждешъ свободенъ. Но колко тежко, вѣрвамъ, си отплащалъ за тѣзи си *открадната* свобода! Баща ти или благодѣтельтъ ти, като е узнавалъ, че не си ходилъ въ училището или че си бѣгалъ, билъ та е, като желѣзо: и космы отъ главата ти може да е искубвалъ и ушитѣ ти раскарвявалъ а пжкъ боятъ отъ горѣ е отивалъ джаба. Най подирь, подкарвалъ та е на прѣдя си, че въ училището, дѣто са подвъргнувади още на по голѣмъ шкодскы *искусъ*, по желаніето на